

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Dařbujanem
sídlem Jungmannova 351/2, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. OAM-12430-16/ZR-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost zaměstnanecké karty udělené žalobci a

současně byla žalobci podle § 46e odst. 2 téhož zákona stanovena třicetidenní lhůta od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 23. 5. 2023 ve věci sp. zn. 3 T 88/2023 byl žalobce odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku jednak k peněžitému trestu v celkové výši 18 900 Kč, a jednak k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 20 měsíců. Tím byl naplněn důvod pro zrušení zaměstnanecké karty dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že činnost žalobce, který řídil motorové vozidlo s naměřenou hodnotou 1,71 ‰ alkoholu, je nebezpečná ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích. Peněžitý trest žalobce uhradil, nicméně trest zákazu řízení motorových vozidel nadále vykonává, tedy se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen.
3. Za případné zhoršení ekonomické situace žalobcovy rodiny si může žalobce sám, neboť spáchal trestnou činnost. Česká republika je vůči uprchlíkům z Ukrajiny vstřícná, očekává však dodržování jejích zákonů. Zrušení zaměstnanecké karty žalobce neznámá ztrátu pobytového statusu jeho manželky či dětí. Žalovaný odkázal na starší správní judikaturu s tím, že nemá povinnost zabývat se dopadem a přiměřeností napadeného rozhodnutí. Přesto uvedl, že žalobce má v ČR manželku, která je zde zaměstnána, zletilou dceru, která pracuje na částečný úvazek, a nezletilého syna narozeného 14. 2. 2006. Žalobce v ČR pobývá od roku 2020, zrušením zaměstnanecké karty není do budoucna zakázán jeho pobyt na území ČR. Vzhledem ke konfliktu na Ukrajině by nucené vycestování žalobce na Ukrajinu bylo porušením čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zrušení platnosti zaměstnanecké karty je v daném případě přiměřené a souladné s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Také dle Úmluvy o právech dítěte může dojít k oddělení dítěte od rodičů. Byl to žalobce, kdo nebral v úvahu nejlepší zájem svých dětí, když páchal úmyslnou trestnou činnost, čímž ohrozil svůj pobytový status. Žalobce není nucen kontakt s rodinou přerušit, v ČR může dále pobývat na základě bezvízového styku, popřípadě realizovat svůj pobyt v ČR jiným, byť ne tak výhodným způsobem. Nezletilý syn není závislý na výlučné péči žalobce. Čím menší a zprostředkovanější je dopad na dítě, tím větší prostor pro upřednostnění jiného zájmu se vytváří. Žalovaný tedy považuje napadené rozhodnutí s ohledem na spáchanou trestnou činnost a s přihlédnutím k rodinným poměrům žalobce za přiměřené.
5. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v ČR žije s manželkou, zletilou dcerou a nezletilým synem. Přestože žalovaný zmínil, že se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývat nemusí, následně tak činil, avšak nesprávně. Žalovaným uváděná judikatura na danou věc nedopadá, je dezinterpretována a minimálně v části již překonána. Ke zhoršení ekonomické situace žalovaný označil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016, jenž se týkal zhoršení ekonomické situace účastníka. Žalobce však namítal zhoršení ekonomické situace své rodiny. Navíc se uvedený rozsudek týkal odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný z jednoho vybočení z řádného způsobu života generalizuje, že se žalobce neintegroval do české společnosti. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 288/2016 nevyplývá závěr, že není třeba zabývat se přiměřeností rozhodnutí, naopak existence § 174a ukládá povinnost v odůvodněných případech přiměřenost dopadů správního rozhodnutí zkoumat. Žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 269/2022 se týkal zcela odlišného skutkového stavu.

6. Dle žalobce žalovaný pominul princip proporcionality při posuzování dopadů napadeného rozhodnutí na žalobce a jeho rodinné příslušníky, především nezletilé dítě. Žalobce se nedomnívá, že by existence nezletilého dítěte byla „trumfovým esem“, které vše přebije. Závažnost jím spáchaného provinění nedosáhla takové intenzity, aby to správní orgán opravňovalo k tak závažnému postupu, jaký v napadaném rozhodnutí zvolil. Žalovaný závažnost jeho provinění nepřiměřeně zveličuje. Dopad do jeho soukromého a rodinného života měl být zkoumán. Žalobce odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2023, č.j. 58 A 4/2023-30, kdy správní soud v typově obdobné věci rozhodl o nezbytnosti zkoumání dopadů do rodinného a soukromého života žalobce.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu poukázal na povahu a závažnost žalobcem spáchaného trestného činu. Uvedl, že správní řízení nebylo vedeno z důvodu, že žalobce přestal být trestně zachovalý. Žalovaný si je vědom toho, že peněžitý trest byl uhrazen, druhý trest však žalobce stále vykonává. Rodinnou situaci žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, ač takovou povinnost dle zákona o pobytu cizinců nemá. Žalovaným citovaná judikatura je aplikovatelná i v případě žalobce. Pokud žalovaný hovořil o zhoršení ekonomické situace, mínil tím ekonomickou situaci celé žalobcovy rodiny. Z díkce § 174a zákona o pobytu cizinců plyne, že toto ustanovení se na dané řízení nevztahuje, přiměřenost se posuzuje tam, kde to zákon výslovně stanoví. Žalovaný se rovněž zabýval nejlepším zájmem nezletilého dítěte, zkoumal dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce neuváděl konkrétní námitky ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Žalovaným použitá judikatura nemusí souviset s totožným pobytovým titulem, žalovaný ji zmiňuje jako doplnění. Zrušení zaměstnanecké karty je důsledkem jednání žalobce a neznamená ztrátu pobytového oprávnění žalobcových rodinných příslušníků. Žalovaný tedy považoval žalobu za nedůvodnou a navrhoval, aby ji soud zamítnul.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 23. 5. 2023, č. j. 3 T 88/2023-39, byl žalobce odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky a byl mu uložen trest uvedený výše. Z trestního příkazu plyne, že žalobci bylo naměřeno 1,71 ‰ alkoholu v dechu. Z opisu evidence rejstříku trestů plyne, že jde o jediné odsouzení žalobce pro trestnou činnost spáchanou v ČR. Po oznámení o zahájení správního řízení se žalobce vyjádřil tak, že v ČR žije s manželkou, která je zaměstnána, zletilou dcerou, která pracuje na částečný úvazek a je ve fázi postupného opouštění rodinné domácnosti, a nezletilým synem, jenž ukončil střední vzdělání a prozatím nenastoupil do zaměstnání, protože dosud nemá vyřízena potřebná povolení. Ztráta příjmu žalobce by tak negativně ovlivnila sociální situaci jeho rodinných příslušníků. Zrušením žalobcovy zaměstnanecké karty by došlo k narušení osobního a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak bylo popsáno výše.
9. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
10. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

11. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
13. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Podle odst. 2 téhož ustanovení státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
14. Podstata žaloby směřuje k otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, resp. jeho rodinných příslušníků. Žalobce zdůrazňuje, že tato otázka měla být žalovaným posouzena, přestože ten uváděl, že se jí zabývat nemusí. Na druhé straně však žaloba připouští, že žalovaný přiměřenost svého rozhodnutí zkoumal, dle žalobce však dospěl k nesprávnému výsledku. Soud k tomu uvádí následující.
15. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, nebo např. ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
16. Z obsahu správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 23. 5. 2023, č. j. 3 T 88/2023-39, za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění

ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat být jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabývá to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“. Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).
20. V posuzované věci žalovaný na jedné straně uvádí, že se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývat nemusí, na druhé straně se však touto otázkou zřetelně zabývá. Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že žalovaný se této problematice skutečně měl věnovat, neboť žalobce v průběhu správního řízení na nepřiměřenost pro něj negativního rozhodnutí poukázal, uplatnil tedy v tomto smyslu

námítku. Zdejší soud však ve shodě s žalovaným k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí nedospěl. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce je dospělý, soběstačný, jeho manželka je zaměstnána a žalobce sám uvedl, že jeho zletilá dcera již pracuje na částečný úvazek a jeho syn již ukončil střední vzdělání, do práce dosud nenastoupil proto, že čeká na vyřízení povolení. Podstata žalobcovy námítky nepřiměřenosti rozhodnutí uplatněné ve správním řízení přitom spočívala ve zhoršení ekonomické situace rodiny.

21. Jednak má žalovaný pravdu, že v tomto ohledu vina padá především na bedra samotného žalobce, od jehož spáchání úmyslného trestného činu se odvíjí i komplikace ekonomického charakteru, jednak lze říci, že ekonomický dopad na rodinu není fatální. Manželka žalobce je výdělečně činná, jeho zletilá dcera již taktéž a dle žalobce se rovněž syn chystá vstoupit do pracovního procesu. Ani v případě opuštění ČR žalobci nic nebrání svou rodinu ekonomicky podporovat. Další konkrétní nepříznivé dopady napadeného rozhodnutí do života rodiny žalobce v rámci vznesené námítky nepřiměřenosti nespecifikoval. Je zřejmé, že rodina by mohla negativně nést případné vzájemné odloučení, pokud by žalobce vycestoval. Jak však žalovaný popsal, žalobci nebyl zakázán pobyt na území ČR, může zde pobývat v rámci bezvízového styku, ČR navíc ukrajinským občanům bez nároku na dočasnou ochranu uděluje v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině víza za účelem strpění.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, mj. konstatoval: „*To neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)*“ Z uvedeného vyplývá, že žalobce se nenachází v situaci, kdy by neměl možnost vidět se s rodinou či ji ekonomicky podporovat. Nadto jsou děti žalobce již zletilé, resp. syn je velmi blízko zletilosti, a počínají být samy ekonomicky aktivní. Rodina tedy není odkázána výhradně na žalobce.
23. Při poměření uvedených aspektů na straně žalobce a jeho rodiny s tím, že žalobce spáchal úmyslný přečin, jímž i s ohledem na naměřenou hodnotu alkoholu v jeho dechu, nepochybně ohrozil životy a zdraví dalších účastníků silničního provozu, soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že napadené rozhodnutí nedopadne nepřiměřeně do soukromých a rodinných poměrů žalobce. Nepříjemné důsledky z napadeného rozhodnutí plynoucí vyvolal žalobce sám svou úmyslnou trestnou činností. Jeho závažnost žalovaný nezveličoval. Je zřejmé, že jde o přečin a že je představitelná i závažnější trestná činnost. To však neznamená, že by napadené rozhodnutí muselo být nepřiměřené. Otázku přiměřenosti je třeba posoudit ve vztahu ke konkrétním okolnostem žalobcova případu. Z nich, jak bylo uvedeno, také dle přesvědčení soudu plyne, že nejde o tak mimořádný případ, aby bylo nutno učinit závěr, že s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty nepřiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.

24. Žalobní argumentace o nepřipadném využití některých judikátů ze strany žalovaného nemůže na uvedeném nic změnit. Podstatné jsou konkrétní okolnosti žalobcova případu, nikoli to, že podpůrně žalovaným uvedená judikatura se ne vždy týká skutkově shodných věcí. Pokud jde o skutečnost, že žalobce je rodičem nezletilého dítěte, soud uvádí, že žalobce tento argument ve své námitce nepřiměřenosti uplatněné ve správním řízení příliš neakcentoval, žalovaný se navíc této otázce v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle věnoval. Soud kromě toho opět poukazuje na skutečnost, že žalobcův syn není např. batoletem, nýbrž již téměř dospělým člověkem. Ve věci řešené zdejší soudem pod sp. zn. 58 A 4/2023, na niž poukázal žalobce, se žalovaný otázce přiměřenosti svého rozhodnutí nevěnoval vůbec, pročez sám žalovaný navrhoval zrušení svého rozhodnutí. V nynější věci však žalovaný tuto otázku nepřehlédl a ve shodě s názorem soudu nepovažoval své rozhodnutí za nepřiměřené.
25. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že byly splněny podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty žalobce. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalovaný po výzvě soudu s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 1. února 2024

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce